

TISZTA ABLAK

Nincs értelme a versről verset írni,
aztán a versről szóló versről egy másik
verset ismét, mintha feltaláltad volna
az örökmozgót, amely önmagából
táplálkozik. Úgy róni egymás alá
a sorokat, hogy tudod, félre kell tenni
valamennyit a titokból. Mint régebben
kenyérsütéskor az asszonyok egy keveset
a megkelt tésztából. Hogy legyen egy
hét múlva is a folytatáshoz. Azt szokta
mondani Anna, hogy aki a kelesztett
kenyeret feltalálta, a maga módján
zseni volt. És költő is volt persze,
teszem hozzá, mert felfedezte a jövőt.
Ezek szerint mégis lehet verset írni
a versről? Vagy inkább a versírásról?
Ami nem pontosan ugyanaz. Hasonlít
mégis. A lópatkolásról lehet? Esetleg
a tetőfedésről? Az ablaktisztításról?
Igen, itt érdemes elidőzni. Ha a forma
semmi, akkor a versről szóló vers is
láthatatlan. Áttetsző. Akár egy sárral
vagy madárürülékkel bepiszkolódott
ablak letakarítása. A valami eltávolítása,
hogy látszólag ne legyen semmi közted
és az odakint vergődő őszi kert között.
Jobban mondva, hogy semmi legyen, ami
eddig valami volt. Hogy láthasd a didergő
rigót az ágon, a fűben a sárga levelet.
A versről verset írni ennyi. Sőt, bármiről
verset írni is csak ennyi. Megtisztítani
az ablakot. A többi már nem a te dolgod.

CSOMAGOLÓPAPÍR

Nézem, ahogy csomagolod könnyörtelenül az ajándékokat. Pontosan fogalmaztam, tényleg nem teszel engedményeket. Mi más lenne? Könnyörtelenség! A biztos ízléssel kiválasztott csomagolópapír és a színében, stílusában hozzáillő szalag, amellyel átkötöd. Leleményesen megcsokrozod. Nagyon szép. Mintha az örökkévalóságnak. Már-már nem számít, mi van benne. Vagy legalábbis ugyanolyan fontos a burok. A borítás. Az öltözék. Pedig este még végig sem égnek a csillagszórók, máris mohón letépi a díszes csomagolást a fenyőfa körül összegyűlt gyermekek. És mindenki. Az érdekli őket, ami belül van. Közhely persze ennek a sokat emlegetett változata, bár nem teljesen ugyanaz, hogy mennyi munka van az ételben, amelyet szinte pillanatok alatt felfalnak a vendégek. Akkor meg miért a tökély? Bennünk is mi van? Mármint egy vonzó testben. Jobb nem részletezni ezt sem. Egykor a hitvitázó prédikátorok tudták igazán érzékletesen leírni, hogy miből is van az ember. Szarzsák. Ha szebben akarták mondani, akkor is „por és hamu”. Szóval nézem, ahogy csomagolsz. Gondosan behajtod, töprengsz rajta, megigazítod. Én összecsapnám. Arra a kis időre? Egy nap nem ezer esztendő. Vajon? Azt hiszem, mégis inkább asszonyi mű a teremtés. Tudom, manapság könnyen félreértik, amit mondok. De így gondolom. Lám, a föld, az ég, az állat vagy az ember. Milyen gyönyörű mind! És ennek nincs

köze ahhoz, hogy mi lesz majd belőlünk
holnap vagy holnapután. Csomagolsz
szenvédélyesen, én meg adogatom neked
a papírt, a ragasztót, az ollót. Amit kérsz.

